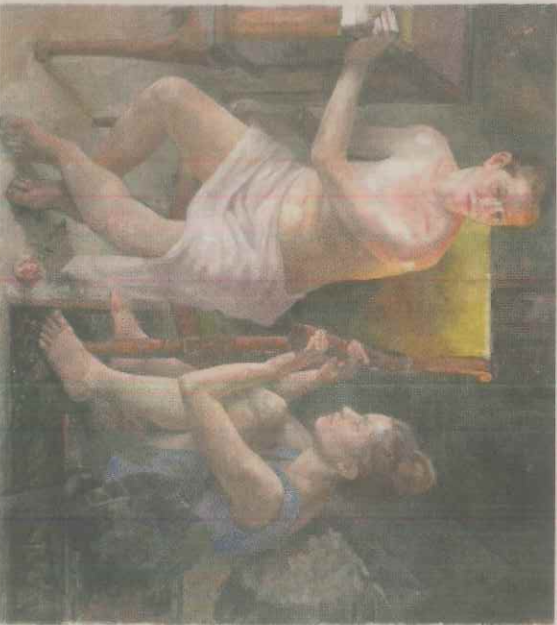

רוני טהרל על רקע הערובתה במזיואן הרצלית צילום: מנח גורן

מיצירותיה של טהרל (מלמעלה): דיוקן עצמי, 2017; "דיוקן עם עובר לבן", 2018; "בשורה", 2019, צילום: יורם בחמל

עגולה ופתחתה, ולא מגויסת".
יש לך סדר יופי?
"למרות שאני לא מחונכת בשום תחום, כן. אני קמה בבוקר לפעמים עושה יוגה או הליכה ואז הולכת ישר לסטודיו. סידורים והוראה זה קרוב אחרי צהריים".
כמה את לא מחונכת?
"אני לא לא מסודרת. יש לי בלגן, אבל אין לי המון חפצים".
במשך שנים התגוררה ביישוב

אמנות

היא אמנם בתם של פזמונאי ומשוררת, אבל בשביל רוני טהרל "מלים יותר מוגבלות מצויר". בימים אלה היא מציגה בשלוש תערוכות חדשות בארץ, ועבודה שלה אף מוצגת במועד פאלה בפריז. בראיון היא מסבירה למה היא מציירת דמויות שהזהות המגדרית שלהן עמומה

"אני מרגישה שורדתי מההר"

רוני טהרל היא אישור וזהות. אקט של אישור זהות. בעבודותיה הנבחרות הדמויות צעירות, הן לא בוכרות פתח, אבל בטולות פגמים ומבטן רה הבחירה לציר נעדרות נשים ונערים. גברים קשורים, לזכרית, להיבט המחקרי. "צעירות את עצמי כמה פעמים. וגם צעירתי בעבר את החורים שלי", היא מסבירה, "את המשפחה אני פחות מציירת כי הם לא נגשים לי. קשה למצוא מודלים". טיט מבוגרת. המחקר שלי משנים האחרונות עסק בביצניות, ובן עורים המציגות זוהי. והאם היא לא חוששת לצמצם את יצירתה לנושא כבד שונים? "מבחינת מסיונות דווקא חשוב שזה זאנר לכאורה 'זכר' הוא זר וזה מרחקת לשאול בה שאלות על תקפות הציור העכשווי. לזכר מה קורה בגע ההתבוננות ומה חדש בוויזיה הראייה שלנו היום. גם צעיר יאן אונגן, למשל, התעסק בהיבט בחקר ארגו הכלים של ההתבוננות".
רק ציור אחד בתערוכה במוזיאון היצגה צויר על פי צילום. זהו "דיוקן עם שמלה אדומה". את התערוכה המוצג בה, סטודנט ברי-טי לאמנות, פגשת בתור למוריאון

היא נולדה ב-1964 בקיבוץ יגור, בתם של הפזמונאי יורם טהרל והסופרת המשוררת נורית זרחי. יש לה איבער ילדים, בני 20 עד 32, ושני נכדים. בן וזהה הוא דרור ורמון, פורפי. להיבט המחקרי באוניברסיטה העברית, והם מוזי גורדים בירושלים, לזכרית, מיני טהרל כבא לשיעורים בתכנית. היא לא למדה אמנות באופן רשמי, רק בגיל 40 החלה ללמוד בסטודיו של ישראל הרשבורג, שלימד רבים מהציירים הפוסטמודרניים העכשוויים בישראל. במשך תקופה ווייס בישראל. במשך תקופה ציירה ציורי נוף, בעבר גם איירה ספרי ילדים, בהם של אמר. במאמר הנכלל בקטלוג התערוכה של טהרל במזיואן הרצלית מופיעות ד"ר עמליה ויי כמה דוגמאות לאמנים שהציגו עמליה מות מגדרית כמו התצלום של מאן ריי שבו מופיע מרסל דושאן (1920-1921) כרזון סלואני. החידוק העצמי המאופי של רוני רט מייפולרופ (1980). ויי מציגת שדיקונאט כאלו חתור לרוב לבטא איכויות חוצות מגדר או אנדרוגניות של הדמות המיצגת, "לעתים היה מדובר באקט של חקירה וזהות ולעתים

נעמה ריבה

בתערוכה, אותה איה לוריא ושתמשך עד 24 באוגוסט, מוצגות שלוש יצירות מרכזיות שמתכתבות עם סיפור "בשורה". הציורים שונים לחלוטין מציורי הכשורה הרסנטיים או האחרים קיים, יש בהם המידע דמויות הנמצאות בחזה המלאן בראה כנער או נערה בתחפושת ומיני של רוב הדמויות לא כרה עוד עבודה של טהרל המתקיימת לסיפור הכשורה, "אור אחר מזה", מוצגת בגרנד פאלה בפריז.

מתת בגליל העליון. כשהיא נשארת את אם לאימהות קשות יותר להשיח תלכ בעולם האמנות היא עונה: "אף פעם לא עשיתי הפסקה, כך שלא הייתי צריכה לחזור למסלול, אבל יש משהו בוה שאת גרד על זה. את נמצאת במקום מסוים, יש מעט אמנות שמצליחות להגיע לתערוכות יחיד במוזיאונים גדולים ויש להן בדרך כלל ילד אחד או שתי ילדו בגיל מאוחר. אני הייתי אמא בגיל צעיר".

את מציגה כעת בגרנד פאלה בפריז. זה לא משהו שקורה לכל אמנית ישראלית. "כן, אני רואה את זה כרישג. זה היה נראה לי כרגעים מסוימים כבלתי אפשרי. השילוב שצריך גם לעבוד, גם לקדם את עצמו וגם לגדל ילדים הוא קשה. ועוד גרתי על הזה במנותק. אז כן, אני מרגישה שידרתי מזהה. אני רואה תלמידות שלי שמולידות ילדים ומרגישות שהן סוגרות את הכיס. והישג מבחינתי הוא אמנותי ולא פמיניסטי".

אוהבת כסף

מלבד התערוכה במוזיאון הרצליה, היא משתתפת בתערוכה קבוצתית במוזיאון פתח תקוה ("שמונה מרחק: על אינטימיות בציר עכשיו", עד 29 בינוי) ומציגה תערוכת יחיד, "דיוקנאות", בגלריה רוטשילד בתל אביב. התמונות בצוורים בגלדיה רוטשילד, שתימשך עד 6 ביולי, הרכה יומר חשופות וקוהרנטיות מבחינה מיניות, "אני לא אוהבת להציג צוורים ישנים, כי אני כל הזמן משתנה". אין לה בעיה להפטר מצוורים ולמכור אותם: "אני אוהבת כסף".

התערוכה בגלדיה היא תערוכת מכירה. את עושה אותה במי קביל לתערוכה במוזיאון מסיבות כלכליות?

"אני עובדת המון ורוצה להציג. תכננתי את התערוכה בהרצליה אבל לא רציתי להיות מחויבת רק לנושא אחד וחייתי חייבת את החופש היצירתי. זה חלק מזה שאני לא מחונכת. לא הייתי מציגה את העבודות אם לא הייתי עומדת מאחוריהן".

בציר "עץ החיים", המוצג בגלדיה רוטשילד, נראית מודליסטית בפרופיל, שדיה וקוריס ושערה אסור. סתלק מכלשה בציר את הקעקוע הצבעוני שמצויר על יד שמאל בהשראת ציור של אנטוניו דל פולאואלו, דיוקן אשה צעירה, מ-1465. את הבגוד של הנערה הרנסנסית החליף הקעקוע העכשווי. בתערוכה תלו גם ציור ענקי, "נרקיס", של נער עידום השוכב בתנוחה המוכירה את תנוחת הנער בציר מ-1627. "יש איה רף מסיים, שברגע שעוברים אותו או יותר קל", היא אומרת בתשובה לשאלה אם קשה לה למכור. "הדיוקן העצמי שלי למשל שמוצג בתערוכה כבר נמכר לאספן אמריקאי". בהירותה האמנותית לא קשורות למכירתה. "אם הייתי עובדת בשביל כסף הייתי מציירת נור וטבע דומם".

רוני טהרלב על רקע דיוקן זוגי בתערוכה החדשה. "רציתי לצייר את הציצים של אנה ואסיה, המודליסטיות, 'פזורים', לא כמו ברנסנס" (צילום: יובל חן)

רוני טהרלב: "רציתי להוציא את הצלוליטיס לאור"

האמנית לימדה את עצמה ציור, ורק התקף קנאה בתלמידה שלה גרם לה ללכת ללמוד בעצמה. מאז זכתה בפרס שיף לאמנות פיגורטיבית והציגה במוזיאונים החשובים בעולם. עם פתיחת תערוכה במוזיאון ת"א היא מספרת מה מושך אותה בציור הגוף הנשי המזדקן, כולל של אמה נורית זרחי, ומה הדבר שרק אביה יורם טהרלב העניק לה

רונה קופפר 06:40, 03.07.23

תגיות: [אומנות](#) [רוני טהרלב](#) [ציור](#)

"הכל התחיל מהעניין שיש לי בצלוליטיס", אומרת האמנית רוני טהרלב כשאנחנו נכנסות לחדר שהוא החדר, לדבריה, בתערוכת היחיד היפהפייה שלה שנפתחה בשבוע שעבר במוזיאון תל אביב. בחדר הזה, בתערוכה ששמה "אור אחר מזה", מוצגת סדרת עבודות חדשה שלה עם זוגות של נשים בוגרות, בתרגום עכשווי לסצנות המוכרות מציורי הרנסנס, בעיקר סצנות נוצריות כמו הבשורה והולדת ישו. אלא שבתמונות אלה היולדת מצוירת כשהיא לבושה בחזייה שחורה עכשווית וגרבי כותנה לבנים, למשל, והמיילדת בשמלה ירוקה וכנפיים. ציורי השמן הגדולים, המושכים התבוננות לפרטים, מעידים על אינטימיות, חברות ממושכת בין נשים שגופן שונה מאלה שנראים בציורים לאורך ההיסטוריה. מה שמחזיר אותנו לצלוליטיס.

"רציתי להוציא את הצלוליטיס לאור", היא אומרת על הגבשושיות בעור הירכיים. "הצלוליטיס הוא ציורי מאוד אבל גם נחשב למוקצה בחברה שלנו, על גבול המחלה. זה השטן, הסיטרא-אחרא. לי היה צלוליטיס כבר בגיל 16. אני זוכרת את ההסתרות. בגלל זה הבנתי שצריך לאוורר את הדימוי

הזה". ולא רק אותו. בתערוכה, לפי הקטלוג המצורף אליה, טהרלב "חוקרת את הגוף האנושי, ובעיקר את הנשי, תוך התכתבות עם תולדות האמנות, מסורות קלאסיות ונושאים דתיים, מיתולוגיים וספרותיים". החקירה כוללת נשים מעורטלות, בעיקר מבוגרות. "היה לי חשוב שהנשים בציורים יהיו יפות", היא אומרת. "שהזיקנה שלהן לא תהיה גרוטסקה, שניכר שאשה יכולה להיות יפה בכל מצב.

by Taboola

סוגרים בביטוח ישיר ומקבלים עד 45% הנחה בביטוח המקיף לרכב

ביטוח ישיר - ביטוח רכב | ממומן

לקבלת הצעה

טכנופארק אשדוד: החל מ-1.1 מיליון ש"ח הון עצמי למעלה מ-60% נמכרו מרלוג באשדוד

Channel22 real estate | ממומן

ביטוח רכב AIG במבצע משתלם במיוחד

AIG | ממומן

לקבלת הצעה

[רק מה שמעניין - הצטרפו לערוץ כלכליסט בטלגרם](#)

"כשאת מסתכלת על הרנסנס, תמיד מתמקדים בגיל ספציפי. אני רציתי לצייר את הציצים של אנה ואסיה, המודליסטיות, 'פזורים', כמו שאומרת תום יער. התחלתי להתעסק בפורטרטים זוגיים, שרואים בהם אינטימיות ארוכת שנים בסיטואציה שאת לא יכולה למקם בזמן ובמקום. בציורי 'בשורה' ברנסנס מאוד ברור מה קורה, אבל פה היו מצבים שאני בעצמי לא יודעת מה קורה".

על דיוקן אמה נורית זרחי: ציירתי את זה כשחלטה בסרטן. לא רציתי לצייר אותה זקנה. רציתי שיהיה בו כוח. למתבונן בו אין מנוחה" (איורים: רוני טהרלב)

רוני טהרלב (59) היא אמנית פיגורטיבית שהציגה בארץ ובעולם, מתערוכות יחיד בהרצליה ועד הנשינול פורטרט גאלרי בלונדון והגרן פאלה בפריז. בתערוכה בפריז ב־2019, שבה היתה האמנית היחידה בת זמננו שהציגה, הוצג הציור בשם "אור אחר מזה" שניתן לתערוכה הנוכחית שלה. למה? "כי יש לו שני סוגים של אור: אחד חם ואחד קר, מה שמבטא את האי־בינאריות שבציור".

הציורים שלה - כפי שניכר מעולם האסוציאציות שלה שמשתרע מבוטיצ'לי דרך רמברנדט עבור בפיקאסו ועד תום יער - משלבים טכניקה שנראית כלקוחה מפעם עם נושאים שנמצאים בשיח של היום: מגדר אי־בינארי הוא אחד מהם: אמן בשם הארי שפגשה בתור מעיק למוזיאון אורס"י בפריז, כשהוא לובש שמלת מקסי צהובה וכובע קש, הוא מודל של כמה וכמה ציורים שלה, כולל אחד מרשים ביותר שמופיע על ההזמנה לתערוכה, עגול ובצבעי פסטל, המתכתב עם ציור של בוטיצ'לי. אלא שבמקום מרים, אמו של ישו, נמצא הארי. מאחוריו רואים דמויות ששתיים מהן הוא הבן של טהרלב, ועוד אחד מסתכל על טלפון נייד. "כשאת לוקחת סיטואציה שחרשו עליה, אז כל שינוי הוא משמעותי. כמו כשאת שמה שתי דמויות שהן אי־בינאריות ושותלת אותן בתוך ציור 'בשורה' נוצרי".

רוני טהרלב, כפי ששם משפחתה מלמד, היא בתם של הפזמונאי [יורם טהרלב](#) והסופרת והמשוררת זוכת פרס ישראל [נורית זרחי](#). היא אמה לארבעה, בני 34, 35, 28 והצעירה בת 24 וסבתא לשלושה. היא מחלקת את החיים שלה לתקופות, זאת שבה היא "חיה על ההר" ביישוב מתת, אחרת אחרי גירושיה, כשעברה עם בן זוגה, הפרופסור להיסטוריה דרור ורמן, לירושלים, ואז תקופה בברלין, וכעת מגורים ועבודה ביפו.

רק בגיל 40, אחרי שהיתה אמנית שהציגה וזכתה בפרסים, הלכה ללמוד אמנות באופן רשמי. "פשוט נתקעתי", היא מסבירה את ההחלטה על הלימודים בשלב מאוחר. "היתה מלחמת 'המשהו', אני כבר לא זוכרת איזו. אני רק יודעת שגנרתי בצפון והיה לי אפאצ'י מעל הבית. הרגשתי תקועה, ואף פעם לא הייתי תקועה. שלחתי תלמידה שלי ללמוד וקינאתי בה, ואני לא מקנאה בתלמידים — אז הבנתי שהגיע הרגע", היא אומרת.

גם אז "לא למדתי כל כך הרבה", היא מספרת, "פעם בשבוע בסטודיו של ישראל הרשברג", ממובילי ומבססי הזרם הפיגורטיבי בישראל, "אבל זה הזיז אותי". לא ששינתה את סגנונה. "אף פעם לא היתה לי תקופה שלא היתה פיגורטיבית חוץ מפלירט קצר-קצר עם המופשט, בגיל 23", היא אומרת. "ציור לא צריך להיות מופנה רק למי שקרא ספר לפני שהוא הולך לתערוכה. אני לא באה מתיאוריה. יש לי בראש תמונה, ואז אני מציירת אותה". תפיסה זו לא התקבלה בזירת האמנות המקומית באופן טבעי. לכן פרס שיף היוקרתי לציור פיגורטיבי שזכתה בו ב־2022 משמעותי לה מאוד.

"הרבה שנים גרתי על הר. לא סתם אני משתמשת בביטוי הזה. כשעליתי אליו גיליתי שאין לי מה לחפש בסצנה המקומית. בשנות ה־80 וה־90, וגם לפני כן, ציור פיגורטיבי לא היה לעניין. במקומות כמו לונדון או רומא לציור פיגורטיבי יש בסיס. את בונה את הציור שלך על המסורת הזאת. זה לא כמו בישראל שבה אין בסיס. זה משהו שמחקו לו את השורשים. אמרתי לעצמי: 'אם ככה, אני ממלא יכולה לקחת חופש ולעשות מה שאני רוצה'. לא היה לי מילייה, לא היה לי חבר אחד צייר. היום יש הרבה מאוד ציור כזה".

עתה יש גם עיסוק רב בגיל ובנשים כמו בדיוקן של הפורטרט של אמא שלה, נורית זרחי, שמופיע בתערוכה, ומעטר גם את שער הקטלוג. "זה ציור מלפני כארבע שנים, כשאמא שלי היתה באמצע טיפולי כימותרפיה, לכן היא עם כובע על הראש. לא רציתי לצייר אותה זקנה. היה חשוב יותר שהכוח של הציור יהיה יותר חזק מהזיקנה. כשמסתכלים על הציור, אין למתבונן מנוחה".

למה קראת לציור שלה "משהו נפלא"?

"כי זה משהו שהיא תמיד אומרת. כשהולכים עם אמא שלי למסעדה או בית קפה, היא חייבת שזה יהיה 'נפלא'. היא תמיד אומרת 'נלך לאנשהו נפלא'. כשמגיעים, זה אף פעם לא מאה אחוז נפלא. היא דווקא חמודה. היא נהנית. זה לא שהיא מתלוננת. אבל היא אומרת 'בפעם הבאה נלך למקום ממש נפלא'".

ציירת אותה כשקיבלה טיפולי כימותרפיה, זה בטח לא נפלא.

"לא, לא נפלא".

ליד הציור הזה יש שורה של דיוקנאות עצמיים של טהרלב. "זה כמו לכוון את הכלים מבחינתי. אם אני קצת לא בפקוס, אז אני עושה דיוקן עצמי. עכשיו, לפני התערוכה, גמרתי את הציורים, ועשיתי עוד אחד. האחרון בשורה של הדיוקנאות המוצגים על הקיר הוא עדכני: זה הדיוקן הראשון שעשיתי מאז שאבי נפטר. פעם ראשונה שיש לי שיער אפור. הוא נקרא 'שנה ראשונה בלי אבא שלי'".

כשאני מבקשת ממנה לדבר על הציור ועל אביה, היא מזהירה, "אני תכף מתחילה לבכות כשאני מדברת על זה", היא אומרת ומוחה דמעות מעיניה: "אבא שלי היה המאמין הגדול בי, מאז שהייתי ילדה. הייתי עושה רישומים, מקווצ'צ'ת אותם וזורקת לפח, כי לא הייתי מרוצה מהם. הוא היה מוציא מהפח ושומר אותם. עד מותו הם היו ממוסגרים בבית שלו. הוא אמר לי פעם משהו נורא יפה ולכן הוא כל כך חסר לי פה: 'בעת צרה יש הרבה אנשים שיכולים להיות איתך. כשקורה לך משהו טוב, אתה מגלה שפתאום אין לך כל כך הרבה חברים'. בגלל שהוא היה איש מצליח ואיש מלא, הוא היה הכי יכול לשמוח איתי עכשיו. אני חושבת שנורא קשה בחיים למצוא מישהו כזה. הבן זוג שלי מאמין בי, גם הילדים, גם אמא שלי, אבל כמו שאבא שלי האמין בי - זה היה משהו מיוחד".

דר' קציעה עלון | ביקורת | 07/01/2021

על צניעות ויופי, או: על התשוקה הבלתי נגמרת לבתוליות מאוחרת

"קירות 'האם והבת' כמו משתקפים זה בזה, משוחחים ביניהם, מטעימים אפשרויות חדשות של קירבה והיכרות. דומה כי רבים משמות ספריה של נורית זרחי יכולים היו להתאים ככותרות לציוריה של רוני טהרלב: 'בצל גבירתנו', 'אמן המסכות', 'נערות הפרובינציה השאפתניות והעצובות', 'משחקי בדידות'"

שיתוף 108

פוסט

רוני טהרלב, "חלב ציפורים", 2020, צילום: אלעד שריג

ת ערוכת היחיד שהציגה רוני טהרלב בשנת 2016 בגלריה גולוקונדה נקראה "בתולות וחוחיות", והתערוכה שהציגה ב-2018 נקראה "להפשיט את העירום". גם בתערוכה שהוצגה בשנת

2019 במוזיאון הרצליה, "עורבים לבנים", היה עיקר הנפח ציורי דיוקנאות נשיים ועירום נשי, ועמליה זיו אף כתבה מאמר לקטלוג התערוכה תחת הכותרת "נקודת האפס של המגדר". עיסוקה של טהרלב בשאלות של מגדר וזהות, של נשיות וגוף הוא, אם כן, עיסוק מתמשך. ברצוני לקרוא את המהלך האמנותי של טהרלב בתערוכה הנוכחית מתוך ההקשר של תערוכותיה הקודמות, ולהצביע הן על מה שלדעתי הוא עיקרון מארגן העומד בליבת סגנונה האמנותי, והן על השינוי שמסמנת תערוכה זו.

בתחילת דרכה צעדה טהרלב באחד המסלולים הכבושים ביותר של תולדות האמנות – סוגת ציור העירום, על אבחנותיה הידועות בין ה-Naked, וה-¹Nude והערעור המתמשך עליהן.² מבטה הנשי הייחודי של טהרלב בלט כבר אז; אריאל הירשפלד כתב על עבודותיה כי היא מצליחה לחלץ אותן מן המבט הגברי הנורמטיבי, ולהעניק להן נראות אחרת, מנוערת מארוטיקה. ראו למשל את העבודות "איה יושבת" או "דיוקן עם עורב לבן". דבר מה אחר בקע מציורי השמן של הנשים הערומות, ולא בכדי מצוי שם התואר "בתולה" בכותרת התערוכה. המילה "בתולה" אינה רק שם פרטי (מקביל למרים הבתולה, אמו של ישו, ממד נוצרי הזוכה להתייחסות אצל טהרלב) ושם תואר, אלא גם מצב, והיא גם מסמנת סוג של איכות רוחנית. זוהי איכות חמקמקה, הנוגעת בצניעות קיצונית, בתמימות (הן במובן של שלמות גופנית והן במובן של מתן אמון מוחלט), בראשוניות ובמבט שאינו נופל אל השגור והשגרתי. לדעתי, החיפוש התמידי, הבלתי פוסק, הנחוש, אחר "עורק הזהב" הזה, במודוס האמנותי והציורי שלו, הוא המאפיין הדומיננטי של יצירתה של טהרלב.

רוני טהרלב, "אחיות", 2020, צילום: אלעד שריג

כך כתבה בנושא זה לוס איריגארי: "על הנשים לטפח זהות כפולה: בתולות ואימהות, בכל שלב בחייהן. מכיוון שהבתולין – בדומה לזהות הנשית – אינם מתקבלים מעצמם עם הלידה. אנו נולדות בתולות, כמובן, אך עלינו גם להפוך לבתולות, לשחרר את גופנו ואת נפשנו מן הסד המשפחתי, התרבותי וכן הלאה. היהפכות לבתולות, פירושה, בעיניי, כיבוש הרוחני על ידי הנשים. לא תמיד מדובר ברכישת עוד דברים, אלא ביכולת לעשות פחות דברים. למשל, לחוש חופשיות יותר מול הפחדים, מול הפנטזמות של האחרים, להשתחרר מידע, חובות או נכסים בלתי מועילים. החיים אינם ארוכים מכדי לאפשר מילוי משימה זו! ההתקדמות בגיל יכולה לסייע לנו בכך שנעבור שלבים שיותירו אותנו חופשיות יותר לעמוד על הגשמת זהותנו".³

נדמה כי דבריה של איריגארי כמו נגזרו במדויק לטהרלב. טהרלב התרחקה ממסלול העירום הנשי ובחרה כדוגמניות לציוריה הפעם גם בנשים צעירות דתיות. דווקא הכיסוי של הבגד ותנוחות הידיים המגינות

תמיד על הגוף ומהוות עוד שכבת חציצה - ראו למשל את העבודות "תרזה עם טבעת כחולה", "ילד עם שמלה צהובה", "חלב ציפורים", "ילד עם שמלה כחולה", "ילדה עם שאל מוזהב", "אירנה", "אחיות", "שני", "ילד עם שמלה אדומה" - מאפשרים לטהרלב להטעים את חקירתה הנמרצת בשאלות הללו: מהי צניעות, מהו גוף, מהי בתוליות.

רוני טהרלב, "נער בשמלה כחולה", 2019, צילום: הנס גיאורג

גם היכולת "לעשות פחות", עליה מצביעה איריגארי, נוכחת במלוא עוזה בתערוכה באמצעות העבודה "פורטרט קורונה לא גמור". זהו ציור שאינו גמור, לכאורה, משום שהדוגמנית הגרמניה לקתה בקורונה באמצע התהליך הציורי ומאז נותק הקשר, אולם הכללתו בתערוכה היא הפצעתה של התובנה כי העבודה למעשה גמורה כפי שהיא. ההשתחררות מן הדקורות האומנותי מתקשרת גם עם המשפט הטעון "להשתחרר מן הסד המשפחתי"; טהרלב, בתם של הפזמונאי-משורר יורם טהרלב והסופרת והמשוררת נורית זרחי, מציגה בתערוכה לראשונה דיוקן של אמה, תחת הכותרת רבת המשמעות "משהו נפלא". זהו דיוקן מסיבי, מלא עוצמה וכוח, בצבעי שחור ולבן עם נגיעות של צהוב וזהב – קו האופק המוזהב מחד, ומפית שולחן צהובה מציצה מאידך. החלוקה הקומפוזיציונית נועזת: שליש מן המרחב הציורי תופס השולחן, על 5 (!) שכבות המפות והמפיות שעליו. על השולחן מונחים אשכול ענבים שחור מתפקע, וצלוחית-קערית לבנה וריקה, כלי שאולי ישמש להנחת החרצנים. אולם מבטה של נורית זרחי אינו מתעניין כלל במונח לפניה; הוא שלוח קדימה, מהורהר, עמוס דאגות. הטורבן האופף אותה הוא כמעין "הילה שחורה" השולחת זרמים חשמליים אל הציור כולו ומטעינה אותו כשדה מגנטי עז מבע. בצמוד לקיר עליו מוצגת תמונה זו מצוי קיר עליו תלויים דיוקנאות עצמיים רבים של טהרלב עצמה. קירות "האם והבת" כמו משתקפים זה בזה, משוחחים ביניהם, מטעימים אפשרויות חדשות של קירבה והיכרות. דומה כי רבים משמות ספריה של זרחי יכולים היו להתאים ככותרות לציוריה של טהרלב: "בצל גבירתנו", "אמן המסכות", "נערות הפרובינציה השאפתניות והעצובות", "משחקי בדידות".

אני רוצה לחתום רשימה זו בציטוט נוסף מאיריגארי, שאלה המסיימת את דבריה ומהדהדת את הממד הרוחני העמוק הטמון בדיוקנה של זרחי: "על כל הנשים לגלות את הבתולין כנכס גופני ורוחני השייך להן, דבר העשוי להעניק להן מחדש מעמד של זהות אישית וקולקטיבית (בין השאר גם נאמנות אפשרית ביחסן כלפי אימן, יחס שיצליח לחמוק בדרך זו מן המסחר בין הגברים). גם את האימהות יש להבין דרך הממד הרוחני שלה, ולא רק החומרי. יתכן שדבר זה קל יותר לדמיין וליישם. מלבד בין אימהות לבנות?".

אמנות

רוני טהרלב מציירת את הגוף הנשי המושלם והפגום

רוני טהרלב, "המקהלה", 2022. מבט אינטנסיבי וממושך של הצופים צילום: אלעד שריג

ציורי הדמויות הנשיות, שמרכיבים את התערוכה של רוני טהרלב במוזיאון תל אביב, מתכתבים עם גדולי הרנסנס והבארוק בתוספת טוויסט עכשווי

לעקוב

נעמה ריבה

09 ביולי 2023

טיציאן, בוטיצ'לי, רובנס, קרוואג'ו, פיירו דלה פרנצ'סקה וגם לוסיאן פרויד. אלה רק חלק מהשמות שמשמשים השראה לציירת רוני טהרלב, שתערוכה חדשה שלה נפתחה החודש במוזיאון תל אביב בליווי קטלוג מהודר.

טהרלב, ילידת 1964, בתם של המשורר יורם טהרלב והסופרת נורית זרחי, היא אוטודידקטית שהחלה ללמוד ציור באופן רשמי בגיל מאוחר. מבקר בתערוכה, בעל עין שאינה מצוידת בידע מקצועי, עלול לחשוב שהעבודות נלקחו מגלריה של ציורי רנסנס ובארוק. יצירתה של טהר לב, זוכת פרס שיף לשנת 2022, אכן שואלת מוטיבים רבים מתולדות האמנות ובמקביל חותרת תחת הזרמים העכשוויים באמנות הישראלית, ששמים את הקונספט במרכז היצירה. עובדת היותה

אישה שמציירת נשים, תוך שהיא משתמשת רק בחלק בחוקי הפרספקטיבה והאנטומיה של הציור הפיגורטיבי המסורתי, הופכת אותה לציירת חופשית, בת זמננו.

רוני טהרלב, "לא החתונה שלי", 2021 צילום: אלעד שריג / אוסף פרטי

רוני טהרלב, Nativity II, שנת 2023 צילום: אלעד שריג / אוסף פרטי

רוני טהרלב, "אור אחר מזה", 2018 צילום: יורם בוזגלו / אוסף פרטי

בסדרה שמורכבת מציורים שאת רובם יצרה מ-2020 ואילך, טהרלב ממשיכה להתמקד בגוף הנשי הצעיר והמבוגר, המושלם והפגום, ומפנה את הצופה למבט אינטנסיבי וממושך. מוצגות דמויות אנדרוגניות, של נערים־נערות, שמאפיינים את יצירתה, אך לצידם ציורי נשים שנשיותן מודגשת ומוחצנת ומציגים שדיים גדולים ונפולים, ירכיים וישבנים גבשושיים במלוא תפארתם. לצד אלה יש דיוקנאות עצמיים של טהרלב עצמה. היא מציירת את הדמויות על סמך התבוננות, כשהנוף בציורים מבוסס על זכרונות מהגליל, שם התגוררה.

רוני טהרלב, "היה לי בית באפריקה", 2020 צילום: אלעד שריג / אוסף האמנית

רוני טהרלב, "נער עם שמלה צהובה", 2020 צילום: אלעד שריג / אוסף מוזיאון תל אביב לאמנות

רוני טהרלב, "פנינים שלה", 2021 צילום: אלעד שריג / אוסף מוזיאון תל אביב לאמנות

רוני טהרלב, "משהו נפלא (דיוקן אימי)", 2020 צילום: אלעד שריג / אוסף מוזיאון ישראל, ירושלים

פיליפ מלגויר, אוצר בכיר במוזיאון הלובר והיסטוריון של אמנות הרנסנס והבארוק, שטקסט שלו מופיע בקטלוג, מאבחן שטהרלב אינה "עסוקה בהנכחה של עולם פנימי מסתורי, אלא היא מעמתת אותנו בפשטות עם נוכחתו הצרופה של האדם שאותו בחרה לבחון... כך מבלי שיהיה לנו עניין מיוחד באדם בלתי מוכר זה, אנו להוטים להתבונן במה שהיא מציעה לנו".

מערכת ערב רב | חדשות והודעות | 11/07/2021

שירה זלוור ורוני טהרלב הן הזוכות בפרס שיף לאמנות לשנים 2021– 2022

הפרס כולל מענק כספי בסך 10,000 דולר לכל אחת מהן, ותערוכת יחיד מלווה בקטלוג במוזיאון תל אביב לאמנות. תערוכה לשירה זלוור תפתח ביוני 2022, תערוכה לרוני טהרלב תתקיים במהלך 2023

שיתוף 12

פוסט

שירה זלוור, ללא כותרת, 2015, צילום: יובל חי

רעדת הפרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית החליטה השנה להעניק את הפרס לשתי אמניות: זוכת הפרס לשנת 2021 היא שירה זלוור ולשנת 2022 רוני טהרלב. הפרס כולל מענק כספי בסך 10,000 דולר לכל אחת מהן, ותערוכת יחיד מלווה בקטלוג במוזיאון תל אביב לאמנות. תערוכה לשירה זלוור תפתח ביוני 2022, תערוכה לרוני טהרלב תתקיים במהלך 2023.

83 אמנים הגישו את מועמדותם לפרס השנה. האמניות הזוכות נבחרו על ידי חבר שופטים שכלל את האוצרת הראשית של מוזיאון תל אביב לאמנות מירה לפידות, האוצרת עמנואלה קלו, עו"ד גיל ברנדס, חבר מועצת המנהלים דורון סבג, וד"ר דורון לוריא. משקיפים: מנכ"לית מוזיאון תל אביב לאמנות טניה כהן-עוזיאל, ומייסד הפרס דובי שיף.

מנימוקי חבר השופטים לבחירה: "לראשונה בחרה הוועדה להעניק את הפרס השנה לפסלת. יש בכך חידוש ומתיחת גבולות הפרס, שמזה 14 שנים הוענק לאמניות ואמנים בתחום הציור והרישום, והצעה למבט רחב יותר על העשייה הפיגורטיבית-ריאליסטית במדיום אחר."

שירה זלוור, רועה גרמני, 2017

שירה זלוור (נ' 1978), בוגרת המדרשה במכללת בית ברל, ותולדות האמנות ותיאטרון באוניברסיטה העברית בירושלים, לימדה במחלקה לאמנות רבת-חומית בשנקר. החלה להציג לפני למעלה מ-15 שנים עבודות פיסול קטנות ממדים עשויות שעווה וצבועות בצבעי אקריליק.

הדמויות עתירות הפרטים שאותן יצרה, נראו כמלאכת יד רבת־כישרון של חובבים או כבובות הנמכרות בחנויות מזכרות – מהלכות על התפר בין הפולקלוריסטי לאמנותי. מאז שכללה זלוור את צורת הביטוי הזו, דרך משחקים בקנה מידה כאמצעי לחקור את מושג המודל – יצירה תלת־ממדית המייצגת דבר מה בזעיר אנפין – דוגמת פסל של בניין שיכון מוזנח, בשונה מהמודלים המיופים המשמשים אדריכלים. בשנים האחרונות החלה לעבוד בגודל טבעי, כאשר הפסל הוא ביחס 1:1 לאובייקט הממשי שאותו הוא מייצג. זלוור רותמת את המסורת הארוכה של פיסול ריאליסטי, כדי להצביע על הסביבה הישראלית – האנושית והבנויה – על כל חינה ופגמיה, ובה בעת מעלה שאלות עקרוניות בדבר היחס בין פיסול ריאליסטי ובין הדברים שאותם הוא מייצג בעולם.

רוני טהרלב, "אור אחר מזה", 2018, צילום: יורם בוזגלו

רוני טהרלב (נ' 1964) היא ציירת פיגורטיבית בעלת שפה מגובשת ומובחנת, העוסקת בדמות האנושית. אפשר לראות בגוף עבודתה הנפרש על פני כשלושה עשורים, חקר מתמשך של סוגת הדיוקן. ציוריה הם התכתבות אינטימית ורבתיידע עם תולדות האמנות, החוקרת ללא הרף את הנחות היסוד של המסורת הקלאסית ומהרהרת על אודותן. טהרלב מתכתבת עם נושאים דתיים, מיתולוגיים וספרותיים, כאשר בדרך כלל תמונותיה טומנות בחובן משמעות אלגורית שחוט של מסתורין ואל-זמניות נמשך מהן. טהרלב עסוקה גם באופני הייצוג של נשים: כיצד הן נראות בתנוחות הקלאסיות המוכרות, כשהציירת משנה אותן מעט ומשחררת אותן מן האילוצים התרבותיים שתחמו אותן לאורך תולדות האמנות, וקיבעו את משמעותן. חקירה מתמשכת זו לקחה את טהרלב צעד אחד נוסף בסדרת דיוקנאות של דמויות בעלות זהות מגדרית עמומה, השואפות אל נקודת האפס של המגדר: הנקודה שבה נעלמת ההבחנה בין

גבר לאישה. יצירתה העקבית והמחויבת של טהרלב מגלמת את הערכים שאותם מבקש פרס שיף להוקיר. רוני טהרלב מלמדת רישום וציור בבצלאל, ובין היתר נבחרה על ידי מוזיאון הלובר להשתתף בתערוכה "הירח: ממסע ממשי למסעות מדומיינים" לציון 50 שנה לנחיתת האדם על הירח, שהוצגה בגראן-פאלה בפריז באביב 2019.

הודעות וחדשות חדשות והודעות מוזיאון תל אביב לאמנות פרס שיף רוני טהרלב שירה זלוור

שיתוף 12

פוסט

מיון לפי הישנות ביותר

0 תגובות

הוספת תגובה...

פלאגין התגובות של פייסבוק

כתיבת תגובה

האימייל לא יוצג באתר. שדות החובה מסומנים *

התגובה שלך *

שם *

אימייל *

אתר

להגיב

Roni Taharlev

25 May — 24 Aug 2019 at The Herzliya Museum of Contemporary Art in Herzliya, Israel

19 JULY 2019

Roni Taharlev. Courtesy of The Herzliya Museum of Contemporary Art

The figures in Roni Taharlev's paintings are ambiguous, in two respects: the world that they inhabit is undefined, its historical and geographic coordinates are unclear, and in most instances their gender is unclear and subject to interpretation. These ambiguities are deliberate, and also interrelated. This is an attempt to create portraits that lie on the spectrum between femininity and the masculinity, that straddle the midway point between what are conventionally regarded as two poles. These are not portraits of actual characters with a nonconformist gender, but rather form part of a purely artistic inquiry – namely, an attempt to negate or counteract gender traits in a bid to achieve a “zero degree” of gender. What brings us closer to it is youth: the time before the portrait is imbued with a life story, before the subject's expression is shaped by a social role and the body assumes the trappings of social status.

One can point out the combinations of feminine and masculine traits in each and every picture. The difficulty in pinning down the gender of the figures makes us aware of the gender-attribution process that usually occurs automatically and unconsciously, and of our discomfort at failing to do so. Indeed, gender is such a key social category, that gender ambiguity induces a sense of unease, like that of a niggling riddle that requires resolution.

In addition, the characters appear to be removed from the here and now, but the few accessories that they are given – a garment, a flower, a butterfly, or a fantasy bird – are not enough to place them in any other definite space. This question of location also extends to the works' painterly composition. The portraits appear to belong to another era – but which one? Are we in the Renaissance, in the Baroque period, or the nineteenth century? Is it realism, fantasy, or allegory? The only thing that can be said with any certainty is that these figures inhabit not an actual historical context of any kind, but the realm of art.

This is especially evident in the Annunciation paintings, depicting the famous scene in the New Testament, in which the Archangel Gabriel announces to the Virgin Mary that she would conceive and become the mother of Jesus. To this artistic topos that includes an encounter between two figures – a young woman and an angel – Taharlev offers an original reinterpretation. In

her images, she explores various gender possibilities: in one instance, the angel is a man, in another it is a woman, and in yet another, a girl, and the Virgin Mary is depicted as somewhat androgynous. All that remains of the Annunciation theme is the vaguely charged nature of the situation, which despite the nudity is devoid of any eroticism.

There is no doubt that Taharlev is conducting an intensive and multi-faceted dialogue with the history of art, and the preoccupation with the question of gender in her works is not of a psychological or social nature, but rather an inquiry that has more to do with the pictorial qualities of the works and their intra-artistic resonances. After all, white ravens are such rare creatures, that they belong almost exclusively in the realm of art.

Email

Share

Tweet

Share

Pin

Share

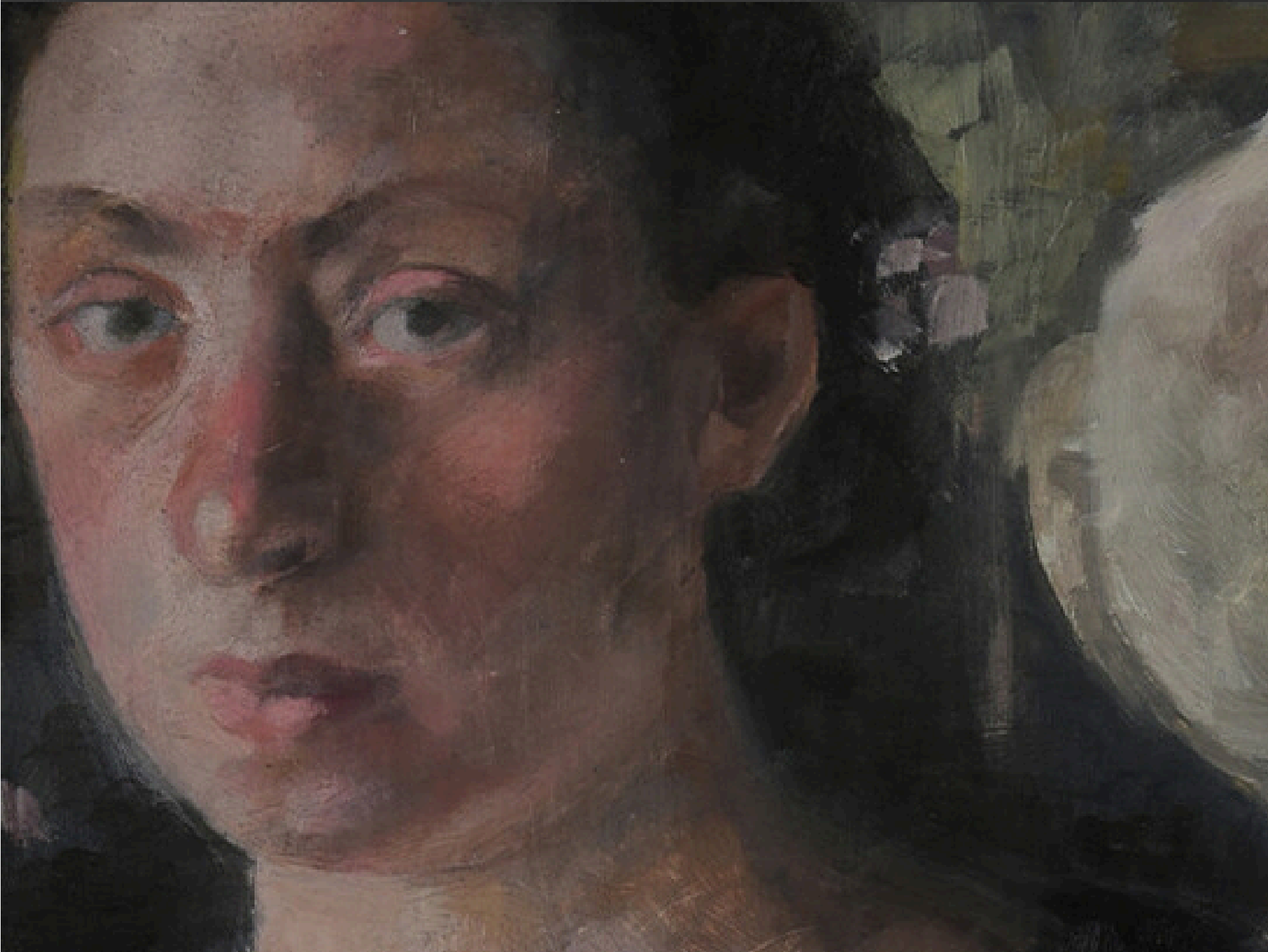
The Herzliya Museum of Contemporary Art

The Herzliya Museum of Contemporary Art’s activities comply with the Israeli Museum Law. It is a nonprofit public institution, whose aim is to engage in research and display, and in cultural, artistic and educational activities.

Museum profile

Location	Founded in
Herzliya, Israel	1965

1. Roni Taharlev. Courtesy of The Herzliya Museum of Contemporary Art
2. Roni Taharlev. Courtesy of The Herzliya Museum of Contemporary Art

קריירה ולימודים

כבוד רב: זו הזוכה בפרס היוקרתי של מוזיאון תל אביב

בנוסף לטקס הענקת פרס שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית, בו זכתה נטע ליבר שפר, התקיים אירוע פתיחת תערוכת יחיד לציירת רוני טהרלב

מערכת ice | 13:10 19/05/25 | 1

הדיוקן של הארי ורוני טהרלב (צילום גיא יחיאלי)

במוזיאון תל אביב לאמנות התקיים טקס הענקת פרס שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית 2023 לאמנית הזוכה נטע ליבר שפר, שנבחרה מתוך 121 אמניות ואמנים שהגישו מועמדות השנה. פרס שיף כולל מענק כספי לאמנית בסך עשרת אלפים דולר ותערוכת יחיד במוזיאון מלווה בקטלוג שתפתח ביוני 2024.

לאחר הטקס התקיים אירוע פתיחת תערוכת יחיד לציירת רוני טהרלב, זוכת פרס שיף לאמנות 2022, החוקרת בציוריה את הגוף האנושי ומציגה דיוקנאות עוצמתיים, המתכתבים עם ציור קלאסי ועוסקים בנושאים של זהות, מגדר, דימוי גוף, אימהות ועוד.

עוד ב-

חיזוק כפול: שני מנהלים מוזיקליים חדשים במוזיאון ת"א לאמנות

לכתבה המלאה

לכבוד האירוע התקבצו מיטב אנשי האמנות, גלריסטים, אמנים ואספנים בהם דובי ואנה שיף, טניה כהן-עוזיאלי מנכ"לית המוזיאון, האוצרת הראשית מירה לפידות, אוצרת התערוכה גלית לנדאו-אפשטיין, האספן דורון סבג, ד"ר דורון לוריא, האוצרות עמנואלה קלו, תמי כץ פרימן, תמי גילת, מרי שק, אמון יריב הבעלים של גלריה גורדון, השופטת שוש אלמגור, האדריכל אמנון רכטר, כלת פרס ישראל הסופרת והמשוררת נורית זרחי שהגיעה על תקן האם של האמנית רוני טהרלב ועוד רבים

תגיות [אומנות](#) | [אוסף אומנות](#) | [מוזיאון תל אביב](#) | [פרס](#) | [תחרות](#) | [תערוכה](#)

תגובות לכתבה(1):

שם

כותרת

תוכן התגובה

הוסף תגובה

0 0

1. יצירת פלקטים והאכלה בכפיות את הציבור

זה לא אמנות 04/2024/04

הגב לתגובה זו